

Valērija Prokofjeva «laimes pogas» starp zvaigznēm un putnu dziesmām

«Katram sava laimes poga»

#SIF_MAF2021

Valērijs Prokofjevs – ambient mūziķis, fotogrāfs, ilgu gadu bijis fitnesa treneris (2007. gadā fitnesa sacensībās ieguvis Eiropas čempiona titulu), apsargs, kaislīgs makšķernieks. Dzimis un uzaudzis tag. Rēzeknes novada Ozolaines pagastā. Mācījies Liepu pamatskolā, Rēzeknes 14. arodividusskolā, ambient mūzikas radīšanu un fotogrāfēšanu apguvis pašmācības ceļā.

Šobrīd strādā Rīgā, taču katru brīvo brīdi dodas uz Latgali – Ozolaines pusi, kur atjauno senču māju, kur top dabas, putnu, dzīvnieku fotogrāfijas, tiek ierakstītas skaņas topošajai mūzikai. Ambient mūzika (25 albumi, atsevišķi skaņdarbi), ko radījis 10 gadu laikā, un daļa fotogrāfiju atrodami Valērija kanālā <https://www.youtube.com/user/VPG769> ar pseidonīmu VPG Ambient. Jēdziens «ambientes skaņas» (ambient sounds) lietots kā sinonīms vārdu salikumam «vides skaņas» (environmental sounds), ar to saprotot apkārtesošās skaņas, kas sastopamas vidē – gan ārtelpās (putnu dziesmas, lietus skaņas, mašīnu trokšnis u.c.), gan iekštelpās (sarunas, sadzīves iekārtu radītas skaņas u.c.). Ar skaņdarbiem Anglijas Chill Out Radio Top 20 ierindojies 6. vietā. V. Prokofjeva fotogrāfijas bijušas skatāmas divās personālizstādēs.

Valērija Prokofjeva «laimes pogas»

Gaiduļu ezers

Šī vieta mani vienmēr ir vilinājusi. Skolas laikos ar draugiem gājām pie ezera pārgājienos, nakšņojām šeit telts. Kopš bērnības ar tēti esmu šeit makšķērējis zivis, slēpojis uz šo vietu. Ziemās ar tēti pat bridām pa sniegu, pēc tam noguruši visu dienu makšķērējām un vēl atpakaļ bija jāiet kājām. Iedomājaties, kāda tā bija motivācija?

Pirms 10 gadiem pirmās ainavu fotogrāfijas sāku fotografēt tieši šeit. Vasarā trijos no rīta braucu ar velosipēdu, lai nofotografētu saullēktu tieši šajā krastā. Vēlāk nopirku teleobjektīvu, tad sāku braukt šeit rītos fotografēt tieši ūdensputnus. Man ir izdevies nofotografēt ļoti daudz unikālu kadru tieši šeit, piemēram, gulbi zeltainā gaismā, par kuru esmu saņēmis ļoti daudz pozitīvu atsauksmju. Putnu fotografēšana ir aizsākusies pie Gaiduļu ezera. Braucot ar laivu, var redzēt unikālus mirkļus, jo šajā ezerā katru rītu ir migla.

Dzimtas ozols

Šis ozols man ir bijis īpašs kopš bērnības. Domāju, ka ozolam varētu būt ap 300 gadiem. Šī ozola apkārtnē ir dzīvojuši mani senči vairākās paaudzēs, tāpēc atmiņas, saikne ar mani senčiem man asociējas tieši ar šo vietu. Vienmēr, kad atbraucu uz Latgali, atnāku šeit smelties spēku, mieru, jūtu šeit ļoti spēcīgu enerģiju. Apskauju ozolu un ievēlos kādu vēlēšanos. Visas tās ir piepildījušās, kaut arī pēc ilgāka laika.

Vectēva māja

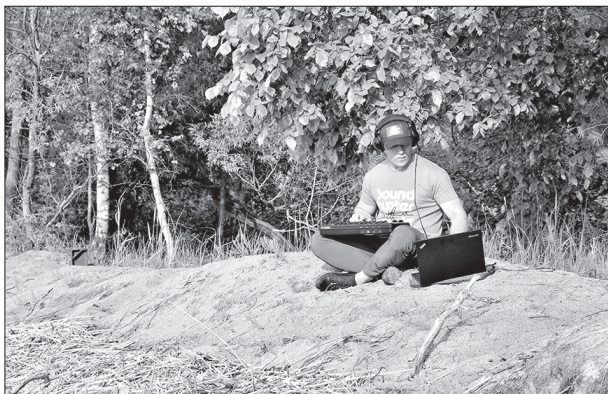

Mani vecvecāki 1940. gadā iegādājās šo māju par diviem cūkgaļas gabaliem, bet tā ir bijusi būvēta vēl agrāk, jo vectēvs to pārbūvēja tieši šajā kalnā, izvēloties dzīvot šajā skaistajā vietā. Šī ir mana dzimtā māja, šeit es esmu dzīvojis pirmo dzīves gadu.

Atceros, kā nācu ciemos pie vecvecākiem, jo man šeit ļoti patika gan dabas ainava, gan atmosfēra, ko bija radījuši mani senči – viņu stādītie bērzi, jasmīni, mežrozītes. Vienmēr ziemās barojām putnus, un es sēdēju pie loga un vēroju sarkankrūtīšus. Dabas vērošana un unikalitātes saskatīšana ir aizsākusies šajā kalnā. Vasarās ar savu vācu aitu suni Gerdu staigājām pa mežu, vērojot dzīvniekus, kukaiņus, putnus, lasot sēnes. Vienmēr biju domājis, kā es varētu šo skaistumu parādīt citiem, līdz ar to dabas fotografēšana, filmēšana, dabas skaņu ierakstīšana bija kā pašsaprotama, kad es varēju atļauties iegādāties aparatūru.

Pašreiz esmu sācis atjaunot šo māju, jo man šī vieta ir emocionāli tuva un būtiska. Esmu sapratis, ka nevēlos, lai tā ietu zudumā. Vēlos šeit atbrukt, rakstīt mūziku, iedvesmoties.

Rāznas ezers

Bērnībā ļoti gaidīju katru vasaru, kad mēs ar māsu atkal varēsim braukt un dzīvot mēnesi vai divus pie mammas dvīņumāšas Aleksandras Rāznas ezera krastā. Aizraujoši bija novērot dažādus dabas procesus un parādības. Mani šeit ļoti iespaidoja neticami skaistie saullēkti un saulrieti, kuri ir veidojuši manu izpratni par dabas skaistumu, tieši šī telpiskuma izjūta – tīrais horizonts, ūdens un debesis. Tā kā māja atradās pašā ezera krastā, negaisā baidījies iet laukā, sēdēju gultā un pa logu vēroju. Tik iespaidīgu zibeni es nekad un nekur nebiju redzējis! Man patīk būt šeit dažādās sezonās, fotografēt putnus, saulrietus, saullēktus, atbrukt pamakšķērēt.

Ceļš

Šis ceļš ved uz mana vectēva dzimto vietu pie Serpovkas ezera. Šeit es dodos ierakstīt dabas skaņas, fotografēt dzīvniekus un putnus. Esmu 20 gadus strādājis divos darbos, gan par fitnesa treneri, gan apsardzes jomā, arī par miesassargu, līdz ar to uz Latgali varēju atbrukt reti, un tas pamudināja mani nofotografēt savas mīļākās bērnības vietas, lai varu Rīgā apskatīties, kad vien vēlos.

Jau no bērnības manī ir skanējusi mūzika, tikai es nezināju, kā realizēt, izpaust šīs izjūtas. Pirms 10 gadiem, kad sāku domāt, iedziļināties, kā tehniski veidot ambient mūziku, vēlējos savā mūzikā ievietot tieši Latgales dabas skaņas. Manā ambient mūzikā dominē vijoles, čella un klavieru skaņas, jo šie instrumenti var visprecīzāk translēt manas izjūtas, emocijas, domas, jēgu.

Man patīk sintezēt skaņas ar dažādu emocionālo noskaņu, dziļumu, atmosfēru. Pēdējā laikā aizrauj sintezēt kosmiskas un mistiskas skaņas, it kā elsas. Vienmēr esmu nebijušu skaņu meklējumos. Dažkārt pamostos četros no rīta un eju radīt, strādāju pie melodijas tik ilgi, kamēr izdodas tā, kā esmu iecerējis.

Ir viena skaņa, pie kuras strādāju jau vairākus gadus, bet tā joprojām nav tādā līmenī, kā es vēlētos. Ļoti dziļa skaņa, ko varētu pat nosaukt par dvēseles kliedzienu.

Patīkami, ka cilvēki no visas pasaules raksta, ka mana mūzika dziedē vai iedvesmo, jo būtībā mūziku es rakstu sev... Skaņas ir visapkārt mums. Dabā vienlaikus var ska-

nēt 100 skaņas, savukārt es melodijas radīšanai izmantoju, piemēram, 25 skaņu celiņus. Vienmēr, ejot uz mežu, es nezinu, kādas skaņas man izdosies ierakstīt, un mani vienmēr aizrauj šī neziņa. Sapnis ir ierakstīt gaudojošus vilkus! Viena no emocionāli spēcīgākajām pēdējā laika melodijām ir «Рассказ предков» – dziļa, nopietna, tas, ko vienmēr esmu vēlējies izpaust mūzikā. Dzērvē, kuras kliedz manā senču zemē, pie manām lauku mājām, tā ir it kā saikne ar viņiem. Šo melodiju ir nopirkusi kāda kino kompānija no Ķīnas izmantošanai filmā.

Kad es saceru mūziku un savienoju ar dabas skaņām, tām pievienoju video vai fotogrāfijas, es vēlos parādīt cilvēkiem to skaistumu, kas mūs visus ieskauj, lai cilvēki aizdomājas par dabas aizsardzību, vēro, rūpējas par apkārtējo vidi.

Kļava

Kad pirmo reizi mēģināju fotografēt zvaigznes, izvēlējos vietu pie kļavas, jo vienmēr ir patīcis, cik spēcīga tā aug pļavas vidū. Tajā naktī bija neticami daudz zvaigžņu. Tumsā redzēju, ka lapsa mani vēro un atnāk, apsēžas man blakus. Tas bija savāds mirklis, un es aizdomājos par dzīves jēgu, cik Visums ir neierobežots, daudzšķautņains un neizskaidrojams...

Lapsas

Pirms pāris gadiem, kad agri no rīta devos makšķērēt, skatos – ceļa malā uz mani skatās rasā samirkuši lapsēni. Vēlējos viņus nofotografēt un nofilmēt, jo gribējās iemūžināt tik unikālus mirkļus. Tā pavisam nejauši aizsākās mans lapsēnu fotografēšanas un iepazīšanas ceļš. Tad atradu, kur viņi dzīvo – netālu no manām mājām. Iespējams, šie lapsēni ir to lapsu, kuras manai vecmammai čiepa vistas, mazuļi. Cik viss pasaulē ir kopā saistīts...

Ik pavasari atkal meklēju lapsēnus. Varu sēdēt paslēpies trīs stundas, lai tikai izdotos noķert pāris kadros, kā viņi rotaļājas vai mācās medīt. Ir ļoti aizkustinoši redzēt dzīvnieku dabisko uzvedību.

Liepu pamatskolas parks

Vienmēr mani ir fascinējuši šie senie koki, atmosfēra. Skolas parkā starpbrīžos skraidījām, spēlējām ķērājus un paslēpes. Jau tad ievēroju, ka parkā dzīvo pūce, jo biju ļoti vērīgs un zinātkārs no bērnības. Ziemā piedalījies slēpošanas sacensībās, patika pievilkties pie stieniem. Skolā mīļākie priekšmeti bija sports un bioloģija, jo mani aizrāva šo priekšmetu skolotāju personības, zināšanu līmenis. Kad man bija seši gadi, mūsu ģimene pieņēma dzīvot no bērnam zēnu Albanu, katru rītu viņš mani modināja plkst. 6, un mēs gājām vingrot, pievilkties pie stieniem. Domāju, ka tieši viņš man iemācīja iemīlēt sportu.

Arī tagad bieži braucu uz seno skolas parku, pilnu ar putniem un dzīvniekiem, kā arī ar pozitīvām atmiņām.

Teksts – Ineta Atpile-Jugane

Foto – Arita Atpile-Dona

Lapsēna foto – no V. Prokofjeva personīgā arhīva

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par projekta «Katram sava laimes poga» (Nr. 2021.LV/RMA/03/02) rakstu saturu atbild b-ba «Latgolys entuziastu grupa Bīdis»

MAF
Mediju atbalsta fonds